

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 430/2015-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. júla 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Stanislavom Jakubčíkom, Kutlíkova 17, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 S 91/2010 a jeho rozsudkom zo 14. decembra 2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžd 13/2013 a jeho rozsudkom z 30. októbra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. februára 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorú na výzvu ústavného súdu doplnil prostredníctvom splnomocneného advokáta JUDr. Stanislava Jakubčíka, Kutlíkova 17, Bratislava, podaním doručeným 14. mája 2015. Sťažovateľ

namieta porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, na zákonného sudcu čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 S 91/2010 a jeho rozsudkom zo 14. decembra 2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžd 13/2013 a jeho rozsudkom z 30. októbra 2014.

V sťažnosti sa uvádza: „V roku 2004 došlo k útoku na osobu sťažovateľa a jeho rodinu, ktorý bol policajnými orgánmi vyhodnotený ako dopravná nehoda.“ Sťažovateľ bol rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu Bratislava II (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) č. k. ORP-1277/OBCP-2004-V-II z 13. decembra 2004 v spojení s rozhodnutím Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, Krajského dopravného inšpektorátu (ďalej len „krajské riaditeľstvo“) č. k. KRP-P-32/DI-SK-2005 z 28. februára 2005 uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. l) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“).

Proti rozhodnutiu krajského riaditeľstva bol prokurátorom podaný protest. Sťažovateľ podal 17. januára 2007 návrh na obnovu správneho konania, ktorým predložil ako nový dôkaz, ktorý nemohol v predchádzajúcom konaní uplatniť, stanovisko Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline (ďalej len „ústav súdneho inžinierstva“) z 20. novembra 2006 k priebehu dopravnej nehody vypracované na jeho žiadosť. Krajské riaditeľstvo návrh na obnovu konania zamietlo rozhodnutím č. k. KRP-P-39/DI-SK-2007 zo 16. marca 2007. O odvolaní sťažovateľa rozhodlo Prezídium Policajného zboru, odbor dopravnej polície (ďalej len „prezídium“) rozhodnutím č. k. PPZ-403-3/ODP-2007 zo 14. júna 2007 tak, že odvolanie zamietlo a napadnuté rozhodnutie potvrdilo.

Sťažovateľ sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia prezídia podaním žaloby podľa § 247 a nasl. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Krajský súd rozsudkom č. k. 2 S 205/2007-66 z 11. marca 2009 rozhodnutie prezídia zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie. Prezídium následne opäť rozhodlo o odvolaní rozhodnutím č. k. PPZ-165-11/ODP-2009 z 31. júla 2009 tak, že odvolanie zamietlo a rozhodnutie krajského riaditeľstva o zamietnutí návrhu na obnovu konania potvrdilo. Sťažovateľ podal proti tomuto rozhodnutiu žalobu, ktorú krajský súd rozsudkom č. k. 4 S 91/2010-38 zo 14. decembra 2012 zamietol. Najvyšší súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa tak, že rozsudkom sp. zn. 1 Sžd 13/2013 z 30. októbra 2014 napadnutý rozsudok potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalovaný odstránil krajským súdom vytýkané nedostatky rozhodnutia, zaoberal sa všetkými žalobnými námietkami a dospel k správne názoru, že rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, práv a chránených záujmov, a svoj právny záver náležitým spôsobom odôvodnil.

Sťažovateľ namieta, že *„správne orgány a súdy... nepostupovali v intenciách rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 205/2007-66 zo dňa 11. 03. 2009, nevyhodnotili celistvosť a dôkaznú silu sťažovateľom predloženého stanoviska Žilinskej univerzity v Žiline, Ústav súdneho inžinierstva... zo dňa 20. 11. 2006 a jeho záver neposúdili s dôkazmi o ktoré sa opierajú predchádzajúce rozhodnutia o priestupku sťažovateľa.“*

Podľa tvrdenia sťažovateľa z predloženého posudku ústavu súdneho inžinierstva vyplýva, že výpoveď druhého účastníka dopravnej nehody, svedka [REDACTED], ktorá bola podkladom na vydanie rozhodnutia v správnom konaní, nebola pravdivá. Sťažovateľ tiež poukazuje na odôvodnenie rozsudku krajského súdu z 11. marca 2009, z ktorého vyplýva, že za nezákonné a nepreskúmateľné považoval obidve rozhodnutia správnych orgánov, hoci zrušil len rozhodnutie krajského riaditeľstva. Najvyšší súd však *„nepovažoval za relevantné ani ďalšie námietky sťažovateľa (žalobcu), ktoré uviedol už v žalobe a to,*

že mu správny orgán zatajoval konanie, ako aj to, že svojvoľne nebral do úvahy stanovisko ústavu. A teda týmito námietkami sťažovateľa sa vôbec nezaoberal.

Sťažovateľ namieta porušenie jeho základných práv garantovaných mu ústavou z dôvodu, že Najvyšší súd SR, Krajský súd v Bratislave, ako aj správne orgány vo veci konajúce sa nevysporiadali dostatočne so všetkými námietkami sťažovateľa a nesprávne posúdili zákonnosť sťažovateľom napadnutého rozhodnutia... Od podania návrhu na obnovu konania zo dňa 17. 01. 2007 nebolo o tomto návrhu rozhodnuté zákonným spôsobom a správne orgány ako aj súdy sa nevysporiadali riadnym spôsobom so všetkými skutočnosťami a dôkazmi relevantnými pre rozhodnutie o návrhu na obnovu konania ako aj pre rozhodnutie vo veci samej.“.

Sťažovateľ preto navrhuje, aby ústavný súd jeho sťažnosť prijal na ďalšie konanie a nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 ústavy SR a čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené postupom Najvyššieho súdu SR v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžd/13/2013 a rozhodnutím a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 S 91/2010.

Základné právo sťažovateľa na právnu istotu ako súčasť právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 ústavy SR bolo porušené postupom Najvyššieho súdu SR v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžd/13/2013 a postupom Krajského súdu v Bratislave vedenom pod sp. zn. 4 S 91/2010.

Ústavný súd zrušuje Rozsudok najvyššieho súdu SR zo dňa 30. 10. 2014, sp. zn.: 1 Sžd/13/2013 a Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. 12. 2012, č. k.: 4 S 91/2010-38 a zároveň vracia vec na ďalšie konanie.“

Sťažovateľ žiada aj o priznanie finančného zadosťučinenia 2 000 € a náhrady trov právneho zastúpenia.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu č. k. 4 S 91/2010-38 zo 14. decembra 2012 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ mohol domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha právomoc ústavnému súdu zaoberať sa porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd občana je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k tomu základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta, a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

Proti rozsudku krajského súdu bolo prípustné odvolanie, o čom bol sťažovateľ riadne poučený a túto možnosť využil. Vzhľadom na to, že príslušným súdom na poskytnutie ochrany základným právam sťažovateľa bol na podklade jeho odvolania najvyšší súd, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžd 13/2013 z 30. októbra 2014 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy sťažovateľ neuviedol v sťažnosti žiadnu argumentáciu, a to napriek tomu, že ústavný súd ho na tento nedostatok v jeho sťažnosti v čase, keď nebol v konaní riadne zastúpený, upozornil. Argumentáciu v tejto časti nedoplnil ani prostredníctvom zvoleného advokáta, preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ odôvodňuje všeobecnou námietkou, že rozsudok najvyššieho súdu nie je dostatočne odôvodnený vo vzťahu ku všetkým jeho námietkam, konkrétne poukazuje len na námietku nevysporiadania sa s predloženým stanoviskom ústavu súdneho inžinierstva v kontexte s ostatnými dôkazmi, ktoré boli podkladom na vydanie rozhodnutia v správnom konaní. V nadväznosti na to namieta, že o jeho návrhu na obnovu konania nebolo rozhodnuté

v súlade so zákonom. Porušenie iných ústavnoprosesných princípov spravodlivého súdneho konania sťažovateľ nenamieta.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010). Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04). Obdobne postupuje aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že špecifická odpoveď sa v odôvodnení rozhodnutia vyžaduje len na argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Sťažovateľ sa v napadnutom konaní domáhal obnovy konania podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, ktorý upravuje podmienky obnovy konania v § 62.

Podľa § 62 ods. 1 správneho poriadku konanie pred správnym orgánom ukončené rozhodnutím, ktoré je právoplatné, sa na návrh účastníka konania obnoví, ak

a) vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania;

b) rozhodnutie záviselo od posúdenia predbežnej otázky, o ktorej príslušný orgán rozhodol inak;

c) nesprávnym postupom správneho orgánu sa účastníkovi konania odňala možnosť zúčastniť sa na konaní, ak to mohlo mať podstatný vplyv na rozhodnutie a ak sa náprava nemohla urobiť v odvolacom konaní;

d) rozhodnutie vydal vylúčený orgán (§ 9 a 13), ak to mohlo mať podstatný vplyv na rozhodnutie a ak sa náprava nemohla urobiť v odvolacom konaní;

e) rozhodnutie sa opiera o dôkazy, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom.

Podľa § 62 ods. 2 správneho poriadku správny orgán nariadi obnovu konania z dôvodov uvedených v odseku 1, ak je na preskúmaní rozhodnutia všeobecný záujem.

Najvyšší súd v napadnutom rozsudku uvádza:

„Odvolací súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že záväzným je v zmysle § 159 ods. 2 O. s. p. výrok rozsudku a v predmetnej veci krajský súd v pôvodnom rozhodnutí č. k. 2 S/205/07-66 zo dňa 11. marca 2009 zrušil z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O. s. p. len rozhodnutie žalovaného č. p. PPZ-403-3/ODP-2007 zo dňa 14. júna 2007, nie aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa. V predmetnej veci bolo teda zrušené rozhodnutie žalovaného vydané v odvolacom konaní a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie s tým, že krajský súd uložil žalovanému, s čím sa má v novom konaní a rozhodnutí

zaoberať a aké nedostatky má odstrániť. Konkrétne krajský súd videl nedostatok rozhodnutia žalovaného v tom, že žalovaný sa vysporiadal len s časťou návrhu na obnovu konania podľa § 62 ods. 1 písm. a/ správneho poriadku (s čím sa v úplnom rozsahu krajský súd s dôvodmi žalovaného stotožnil), avšak žalovaný sa nevysporiadal náležitým spôsobom s dôvodom pre obnovu konania podľa § 62 ods. 1 písm. e/ správneho poriadku, nakoľko žalovaný túto časť úplne ponechal bez povšimnutia. V tejto časti napadnuté rozhodnutie žalovaného krajský súd považoval za nepreskúmateľné pre absenciu dôvodov a preto rozhodnutie odboru polície Prezídia Policajného zboru č. p.: PPZ-403-3/ODP-2007 zo dňa 14. marca 2007 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Správne konanie sa teda po vydaní zrušujúceho rozsudku dostalo opätovne do štádia, kedy bolo vydané prvostupňové správne rozhodnutie a proti nemu bolo podané odvolanie, o ktorom mal rozhodnúť žalovaný, tentokrát však v intenciách vyššie uvedeného rozsudku krajského súdu. Žalovaný ako orgán odvolací v zmysle § 58 ods. 1 správneho poriadku postupoval v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami, ako aj v intenciách zrušujúceho rozsudku krajského súdu, keď znovu preskúmal napadnuté rozhodnutie prvého stupňa, odstránil krajským súdom vytykané nedostatky zamerajúc sa na dôvod obnovy konania v zmysle § 62 ods. 1 písm. e/ správneho poriadku a následne odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil.

Odvolací súd v súvislosti s námietkou žalobcu, že pre postup žalovaného nebola splnená podmienka nevyhnutnosti, dáva do pozornosti znenie ustanovenia § 59 ods. 1 správneho poriadku tak, ako je citované vyššie. Výkladom tohto ustanovenia možno dospieť len k tomu názoru, že po podaní odvolania je odvolací správny orgán povinný preskúmať napadnuté rozhodnutie a pokiaľ je to nevyhnutné, je povinný doterajšie konanie – teda konanie na prvostupňovom správnom orgáne – doplniť a zistené nedostatky odstrániť. Nakoľko v danej veci bolo nevyhnutné odstrániť zistené nedostatky, tak ako to uložil žalovanému krajský súd, žalovaný tak urobil (preskúmal, či predložené podklady neodôvodňovali povolenie obnovy konania z dôvodu podľa § 62 ods. 1 písm. e/ správneho poriadku), svojou argumentáciou doplnil, čím odstránil nedostatok doterajšieho konania a následne postupom podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažoval za relevantné ani ďalšie námietky žalobcu (ktoré uvádzal už v žalobe) a to, že mu správny orgán zatajoval konanie, ako aj to, že svojvoľne nebral do úvahy stanovisko ústavu.

Žalobca totiž nijako nešpecifikoval, ako dospel k záveru, že mu žalovaný konanie zatajoval. Žalobcovi nebolo znemožnené nahliadnuť do spisového materiálu (toto právo žalobca nevyužil), s dôkazmi, podľa ktorých žalovaný rozhodoval, bol žalobca oboznámený, jeho procesné práva mu neboli odňaté. Preto uvedenú námietku odvolací súd vyhodnotil ako absolútne nepodloženú.

Ako je to zrejmé z preskúmaného rozhodnutia žalovaného, stanovisko ústavu správny orgán jednoznačne do úvahy bral; žalovaný vyčerpávajúcim spôsobom argumentoval, prečo so závermi stanoviska nesúhlasil a prečo zotrval na svojom pôvodnom závere. Žalovaný v súvislosti so stanoviskom uviedol, že z neho, o. i. vyplynulo i to, že na mieste dopravnej nehody neboli zaznamenané žiadne stopy a vozidlá ani nezostali v konečných polohách a preto nebolo možné presne vypočítať rýchlosť a je ju možné určiť iba v technicky prijateľnom rozpätí. Žalovaný spochybnil jednoznačné tvrdenie uvedené v stanovisku, že vodič ■■■■■ musel náraz pocítiť, a to tým, že vozidlo vodiča ■■■■■ bolo podstatne väčšie ako žalobcovo a sám žalobca opísal náraz len ako jemný a mäkký, pričom stanovisko neuvádzalo, do akej miery mohli vodiči pri mechanizme zrážky vnímať vzájomný kontakt vozidiel s ohľadom na ich rozmery a hmotnosť, navyše vodič ■■■■■ po zastavení žalobcom spolupracoval a pomohol privolať aj hliadku PZ. Stanovisko žalovaný ďalej spochybňoval poukazujúc na nesprávny popis poškodených častí vozidiel, taktiež na nesprávne znázornenie poškodenia vozidla žalobcu (namiesto poškodenej ľavej zadnej časti vozidla Volvo uviedol poškodenie pravej zadnej časti).

Ku skutočnostiam uvádzaným žalobcom k osobe vodiča ■■■■■ (že spolupracuje s osobou z kriminálneho podsvetia, že z miesta nehody ušiel a že ide o osobu spolupracujúcu so SIS) odvolací súd uvádza, že tieto okolnosti nesúvisia s predmetom konania, žalobca ich navyše ničím nepodložil a vodič ■■■■■ síce po náraze nezastavil, no po zastavení žalobcom a informovaní, že došlo k stretu vozidiel, na mieste zostal, pomáhal zastaviť hliadku PZ a následne s ňou spolupracoval (čo aj podľa názoru odvolacieho súdu nasvedčuje tomu, že náraz zrejme nepocítil).

Žalovaný teda aj podľa názoru odvolacieho súdu odstránil nedostatky vytýkané rozsudkom krajského súdu, zameral sa na preskúmanie existencie dôvodov obnovy konania podľa § 62 ods. 1 písm. e/ správneho poriadku v intenciách zrušujúceho rozsudku krajského súdu, pričom dospel k záveru, že neboli splnené podmienky pre obnovu priestupkového konania, nakoľko ani predloženým stanoviskom nebolo bez pochyb preukázané, že by rozhodnutie vydané v priestupkovom konaní bolo vydané na základe nepravdivých dôkazov.

Odvolací súd dospel k záveru, že nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami a dospel k správne názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, práv a chránených záujmov žalobcu, pričom svoj právny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Žalobca neuviedol v odvolaní žiadne iné skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov a krajského súdu vyvrátili, jeho odvolacie námietky, ktoré boli v podstate totožné s námietkami žalobnými, neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O. s. p. potvrdil.“

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd sa podrobne zaoberal všetkými odvolacími námietkami sťažovateľa. Poukázal na právny názor krajského súdu, ku ktorému dospel pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia žalovaného (krajského riaditeľstva) v časti týkajúcej sa hodnotenia sťažovateľom predloženého stanoviska ústavu súdneho inžinierstva ako podkladu odôvodňujúceho obnovu konania podľa § 62 ods. 1 písm. a) a e) správneho poriadku, pričom posudzoval, či krajský súd vzal do úvahy všetky sťažovateľom vytýkané nedostatky postupu a rozhodnutia správneho orgánu. Najvyšší súd dospel k rovnakému záveru ako krajský súd, a to, že predložené stanovisko svojím obsahom nie je spôsobilé spochybniť skutkové závery, ku ktorým dospel správny orgán druhého stupňa, ktorý tieto aj podrobne vyhodnotil, a to v kontexte ostatných v správnom konaní vykonaných dôkazov. Ústavný súd považuje odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu za logické, vnútorne

nerozporné, vyčerpávajúco reagujúce na všetky námietky sťažovateľa vrátane nijako nekonkretizovaného tvrdenia sťažovateľa, že žalobca mu konanie „zatajoval“. Najvyšší súd reagoval aj na námietku nesprávneho postupu krajského riaditeľstva po zrušení jeho rozhodnutia rozsudkom krajského súdu z 11. marca 2009, keď sťažovateľ namietal, že žalovaný správny orgán (krajské riaditeľstvo) potvrdil v odvolacom konaní nezákonné rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa (nezákonnosť a nepreskúmateľnosť ktorého konštatoval krajský súd v odôvodnení rozsudku z 11. marca 2009). Najvyšší súd v tejto časti sťažovateľovi podrobne a zrozumiteľne objasnil zásady prieskumu rozhodnutí v správnom konaní. Ústavný súd preto nepovažuje napadnutý rozsudok najvyššieho súdu ani za arbitrárny, ani za zjavne neodôvodnený, teda taký, ktorý by svojimi účinkami zasahoval do základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Právo na súdnu ochranu nemôže byť porušené tým, že všeobecný súd vysloví svoj právny názor, rozhodne na jeho základe a svoje rozhodnutie náležite odôvodní (II. ÚS 77/06). Neprevzatie právneho názoru sťažovateľa, čoho dôsledkom je neúspešnosť jeho návrhu v súdnom konaní, nie je dôvodom pre namietanie porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a obsahom základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by signalizovala možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, sťažnosť v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na tento záver už ústavný súd nemal dôvod zaoberať sa osobitne namietaným porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, keďže tieto ustanovenia môžu byť porušené iba za predpokladu, že ústavný súd vysloví porušenie niektorého základného práva alebo slobody podľa druhej hlavy ústavy, resp. podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy (napr. m. m. IV. ÚS 247/05).

V nadväznosti na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu už nebol dôvod zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2015